РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

17 юли 2008 година*

По дело C-226/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Finanzgericht [Съд по финансовите въпроси] Дюселдорф (Германия) с акт от 27 април 2007 г., постъпил в Съда на 7 май 2007 г., в рамките на производство по дело

Flughafen Köln/Bonn GmbH

срещу

Hauptzollamt Köln,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н J. Klučka, г-н A. Ó Caoimh (докладчик) и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 април 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Flughafen Köln/Bonn GmbH, от адв. D. Schiebold и адв. A. Richter, Rechtsanwälte,

— за Hauptzollamt Köln, от г-н O. Meyer, Oberregierungsrat, и г-н K. Deutschmann, в качеството на представител,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н W. Mölls, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно преструктурирането на правната рамка на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията (ОВ L 283, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 98).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Flughafen Köln/Bonn [Летище Кьолн/Бон] GmbH и Hauptzollamt Köln [Главна митническа служба Кьолн] по повод отказа на последната да възстанови на Flughafen Köln/Bonn данъка върху газьола, използван за производство на електроенергия, за 2004 г.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Съображения 1—6 от Директива 2003/96 гласят, както следва:

„(1) Приложното поле на Директива 92/81/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за хармонизиране структурата на акцизите върху минералните масла [(ОВ L 316, стр. 12) в редакцията ѝ след изменението с Директива 94/74/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година (ОВ L 365, стр. 46; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 190)] и на Директива 92/82/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за сближаване на акцизните ставки за минералните масла [(ОВ L 316, стр. 19) в редакцията ѝ след изменението с Директива 94/74] се отнася само до минералните масла.

(2) Липсата на разпоредби на Общността, въвеждащи минимална данъчна ставка за електроенергията и енергийните продукти, различни от минерални масла, може да окаже неблагоприятно въздействие върху правилното функциониране на вътрешния пазар.

(3) Правилното функциониране на вътрешния пазар и постигането на целите на други политики на Общността изискват установяване на минимални данъчни ставки на общностно равнище за повечето енергийни продукти, включително електроенергията, природния газ и въглищата.

(4) Чувствителните различия между размерите на националните данъчни ставки на енергийните продукти, прилагани от държавите-членки, биха могли да окажат пагубно въздействие върху правилното функциониране на вътрешния пазар.

(5) Установяването на подходящи минимални нива на облагане с данъци в Общността може да спомогне за намаляването на различията между националните нива на облагане с данъци.

(6) В съответствие с член 6 от Договора [за ЕО], изискванията по отношение на опазването на околната среда следва да бъдат интегрирани при определянето и осъществяването на други политики на Общността“.

4 Член 1 от Директива 2003/96 предвижда държавите-членки да налагат данъци върху енергийните продукти и електроенергията в съответствие с тази директива.

5 Член 2, параграф 1, буква б) от посочената директива във връзка с параграф 5 от същия член предвижда, че за целите на директивата терминът „енергийни продукти“ се отнася за продукти, които са „с кодове по КН 2701, 2702 и от 2704 до 2715“, както са посочени в Регламент (ЕО) № 2031/2001 на Комисията от 6 август 2001 година за изменение на приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 279, стр. 1), а именно че газьолът попада в позиция 2710 от посочената комбинирана номенклатура (наричана по-нататък „КН“).

6 Според член 4, параграф 1 от Директива 2003/96 „нивата на облагане с данъци, които държавите-членки прилагат за енергийните продукти и електроенергията, изброени в член 2, не могат да бъдат по-малки от минималните нива на облагане с данъци, посочени в настоящата директива“.

7 Членове 7—10 от Директива 2003/96 предвиждат, че от 1 януари 2004 г. минималните данъчни ставки по отношение на моторните горива и горивата за отопление, както и на електроенергията, са фиксирани, както е посочено в приложение I към същата директива.

8 По смисъла на член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96:

„1. В допълнение към общите разпоредби, посочени в Директива 92/12/ЕИО [на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продуктите, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти (ОВ L 76, стр. 1) в редакцията ѝ след изменението с Директива 2000/47/ЕО на Съвета от 20 юли 2000 година (ОВ L 193, стр. 73)] по отношение на освободените от данъци приложения на облагаеми продукти и без да се засягат други разпоредби на Общността, държавите-членки освобождават следните стоки от облагане с данъци при условия, които те трябва да посочат, с цел осигуряване на точното и ясно прилагане на освобождаването от заплащане на данъци и предотвратяване на опитите за избягване, заобикаляне или злоупотреби по отношение на плащането на данъци:

а) енергийни продукти и електроенергия, използвани за производството на електроенергия и електроенергията, използвана за да се поддържа възможността за производство на електроенергия. Независимо от това, поради причини свързани с опазването на околната среда, държавите-членки могат да обложат тези продукти с данъци без да трябва да се съобразяват с минималните нива на облагане, предвидени в настоящата директива. В този случай, облагането с данъци на тези продукти няма да бъде взето предвид по отношение на спазване на минималното ниво на облагане на електроенергията, посочено в член 10;“.

9 Член 21, параграф 5, трета алинея от Директива 2003/96 гласи, както следва:

„Предприятие, което произвежда електроенергия за собствени нужди, се счита за дистрибутор. Независимо от член 14, параграф 1, буква а), държавите-членки могат да освободят от облагане с данък дребните производители на електроенергия, при условие че облагат с данък енергийните продукти, използвани за производството на тази електроенергия“.

10 Член 28, параграфи 1—3 от Директива 2003/96 предвижда:

„1. Държавите-членки приемат и публикуват необходимите законови, подзаконови и административни разпоредби, за да се съобразят с настоящата директива не по-късно от 31 декември 2003 г. Те незабавно информират Комисията за това.

2. Те прилагат тези разпоредби от 1 януари 2004 г., с изключение на разпоредбите, определени в член 16 и член 18, параграф 1, които могат да бъдат прилагани от държавите-членки от 1 януари 2003 г.

3. Когато държавите-членки приемат тези мерки, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условията и редът на позоваване се определят от държавите-членки".

11 По смисъла на член 30 от посочената директива:

„Независимо от член 28, параграф 2, Директиви 92/81/ЕИО и 92/82/ЕИО се отменят от 31 декември 2003 г."

Национална правна уредба

12 Законът за данъка върху минералните масла (Mineralölsteuergesetz) от 21 декември 1992 г. (BGBl. 1992 I, стр. 2185, наричан по-нататък „Закон за

данъка върху минералните масла“) в редакцията му към момента на настъпване на фактите по главното производство съдържа по-специално следните разпоредби:

„§ 1 — Определения

1) Минералните масла се облагат с данък върху минералните масла на данъчната територия […]

2) Минерални масла по смисъла на настоящия закон са:

[…]

4. стоките от позиция 2710 от [КН].

§ 2 — Нормална ставка, определения.

1) Данъкът възлиза:

[…]

4. за 1 000 литра газьол от подпозиция 2710 00 69 от [КН]

а) със съдържание на сяра повече 10 mg/kg — на 485,70 EUR;

б) с максимално съдържание на сяра от 10 mg/kg — на 470,40 EUR […]“.

13 Законът за данъка върху електроенергията (Stromsteuergesetz) от 24 март 1999 г. (BGBl. 1999 I, стр. 378) в редакцията му към момента на настъпване на фактите по главното производство предвижда в § 9, алинея 1, точка 3, че електроенергията, произведена в инсталации с номинална електрическа мощност от два мегавата, е освободена от облагане с този данък при спазването на някои условия.

14 Законът за данъка върху енергията (Energiesteuergesetz) от 15 юли 2006 г. (BGBl. 2006 I, стр. 1534, наричан по-нататък „Закон за данъка върху енергията“), влязъл в сила на 1 август 2006 г., считано от тази дата отменя Закона за данъка върху минералните масла, като недвусмислено препраща към Директива 2003/96. Той предвижда по-специално следните разпоредби:

„§ 1 — Данъчна територия, енергийни продукти

1) Енергийните продукти се облагат с данък върху енергията на данъчната територия. […]

2) Енергийни продукти по смисъла на настоящия закон са:

[…]

2. стоките от позиции […] 2704—2715 от [КН]

[…]

§ 2 — Данъчна ставка

1) Данъкът възлиза:

[…]

4. за 1 000 литра газьол от подпозиции 2710 19 41—2710 19 49 от [КН]

а) със съдържание на сяра повече от 10 mg/kg — на 485,70 EUR,

б) с максимално съдържание на сяра от 10 mg/kg — на 470,40 EUR

[…]

3) При неспазване на параграфи 1 и 2 ставката възлиза:

1. за 1 000 литра газьол, правилно посочен в подпозиции 2710 19 41—2710 19 49 от [КН]

а) със съдържание на сяра повече от 50 mg/kg,

до 31 декември 2008 г. — на 61,35 EUR,

от 1 януари 2009 г. — на 76,35 EUR,

б) с максимално съдържание на сяра от 50 mg/kg — на 61,35 EUR,

[…]

когато те са използвани като гориво за отопление или за трениране на газови турбини и на двигатели с вътрешно горене в инсталации, ползващи се от привилегирован режим по смисъла на § 3 и § 3а, или са доставени за тези цели […].

§ 3 — Инсталации, ползващи се от привилегирован режим

1) Инсталациите, ползващи се от привилегирован режим, са неподвижни инсталации

   1. чиято механична енергия служи изключително за производство на електроенергия

[…]

§ 53 — Данъчно освобождаване за производството на електроенергия и за съвместното производство на енергия и топлина

1) Данъчно освобождаване се предоставя при поискване при условието на алинея 2 за енергийните продукти, за които се удостовери […], че са били обложени с данък и са били използвани

   1. за производството на електроенергия в неподвижни инсталации

   […]

   Ако в случая, предвиден в първото изречение, точка 1, механичната енергия, произведена в инсталацията, служи и за други цели, различни от производството на електроенергия, данъчното освобождаване се предоставя само за пропорцията от енергийните продукти, използвана за производството на електроенергията.

2) Алинея 1, първо изречение, точка 1 се прилага само спрямо инсталациите с номинална електрическа мощност, по-голяма от два мегавата.

3) Освобождаването се предоставя на ползвателя на енергийните продукти“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

15 Жалбоподателят по главното производство стопанисва летището Кьолн/Бон (Германия). За захранването на самолетите с електроенергия на борда той използва електрически генератори на земята. За производството на тази електроенергия той е използвал за календарната 2004 година 585 642 литра газьол, обложен с данък.

16 На 30 декември 2005 г. посоченият жалбоподател е поискал от Hauptzollamt Köln възстановяването на този данък, като се е позовал на член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96.

17 На 18 януари 2006 г. искането му е отхвърлено, с мотива че от една страна, Законът за данъка върху минералните масла не предвижда възстановяването на данъка в случай на използване на облагаем газьол за производството на електроенергия, а от друга страна, член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 е лишен от пряко действие.

18 След като довършва безуспешно административната процедура, жалбоподателят по главното производство обжалва това решение пред Finanzgericht Дюселдорф.

19 В акта за препращане тази юрисдикция отбелязва, че в Решение от 10 юни 1999 г. по дело Braathens (C-346/97, Recueil, стр. I-3419, точки 29—31) Съдът е допуснал прякото действие на член 8, параграф 1, буква б) от Директива 92/81. Съдържанието на уводния параграф 1 от посочения член 8 обаче съответствало на това на уводния параграф от член 14 — параграф 1, от Директива 2003/96. Освен това член 8, параграф 1, буква б) от Директива 92/81 предвиждал, подобно на член 14, параграф 1, буква а), първо изречение от Директива 2003/96, ясно и точно задължение за освобождаване от заплащане на данъци.

20 Посочената юрисдикция иска да се установи все пак дали безусловният и точен характер на същия член 14, параграф 1, буква а) се поставя под съмнение от факта, че, според второто изречение на тази разпоредба държавите-членки могат да облагат енергийните продукти „поради причини, свързани с опазването на околната среда“. В това отношение тази юрисдикция отбелязва, че въпреки че причините, които безспорно не са определени в Директива 2003/96, изглежда предоставят на националния законодател право на преценка по отношение на избора на енергийни продукти, които той ще реши дали да обложи с данък, остава напълно възможно да се установи дали същият този законодател се е възползвал от така предоставената му по член 14, параграф 1, буква а) компетентност. В законите обаче, които впоследствие са променили закона за данъка върху минералните масла, или в свързаните с тях подготвителни работи нищо не показвало, че националният законодател е искал да запази поради причини, свързани с опазването на околната среда, облагането с данък на газьола, използван за производството на електроенергия. Следователно националният законодател просто е бездействал в това отношение и не е транспонирал в предвидените срокове разпоредбите на член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96. Това транспониране се е извършило едва при приемането на Закона за данъка върху енергията, влязъл в сила на 1 август 2006 г.

21 При тези условия Finanzgericht Дюселдорф решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 14, параграф 1, буква а) от [Директива 2003/96] да се тълкува в смисъл, че дадено предприятие може да се позове пряко на тази разпоредба, когато е използвало обложен с данък газьол от позиция 2710 от [КН] за производство на електроенергия и е подало заявление за възстановяване на данъка?“

По преюдициалния въпрос

22 С въпроса си препращащата юрисдикция иска да се установи дали член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96, доколкото предвижда освобождаването на енергийните продукти, използвани за производство на електроенергия, от предвиденото в тази директива облагане, има пряко действие, така че частноправен субект да може да се позове на него пред националните юрисдикции в рамките на спор като този по главното производство, който го противопоставя на националните митнически органи, с цел да избегне прилагането на национална правна уредба, несъвместима с тази разпоредба.

23 Според постоянната практика на Съда във всички случаи, когато от гледна точка на съдържанието си разпоредбите на една директива изглеждат безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти могат основателно да се позовават на тях пред националния съд срещу държавата, ако тя се въздържа да транспонира в предвидения срок директивата в националното право или ако транспонирането е неправилно (вж. по-специално Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др., C-6/90 и C-9/90, Recueil, стр. I-5357, точка 11, Решение от 11 юли 2002 г. по дело Marks & Spencer, C-62/00, Recueil, стр. I-6325, точка 25, както и Решение от 5 октомври 2004 г. по дело Pfeiffer и др., C-397/01—C-403/01, Recueil, стр. I-8835, точка 103).

24 Установено е, че към момента на настъпване на фактите по главното производство, т.е. след изтичането на срока за транспониране на Директива 2003/96, установен в член 28, параграф 1, а именно 31 декември 2003 г., Федерална република Германия не е приела особени национални разпоредби, за да транспонира тази директива в германското право. Такива мерки за транспониране са били приети единствено впоследствие в Закона за данъка върху енергията, влязъл в сила на 1 август 2006 г.

25 Установено е също, че Федерална република Германия не е приложила към момента на настъпване на фактите по главното производство възможността, предвидена в член 14, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2003/96, която ѝ позволява да въведе в отклонение от режима на освобождаване, установен в първото изречение от тази разпоредба, режим на облагане „поради причини, свързани с опазването на околната среда“, по отношение на енергийните продукти, като газьола, използвани за производство на електроенергия. Не

е оспорено наистина, че действащият в тази държава-членка режим на данъчно облагане към този момент не е бил мотивиран с такива причини, а с това, че се ограничава да транспонира в националното право режима на данъчно облагане на минералните масла, предвиден преди това в Директиви 92/81 и 92/82.

26 В хода на съдебното заседание италианското правителство обаче изтъква, че срокът за транспониране, посочен в член 28, параграф 1 от Директива 2003/96, не се прилага спрямо разпоредбите, които, подобно на член 14, параграф 1, буква а), второ изречение от посочената директива, предоставят избор на държавите-членки.

27 Въпреки това този довод не може да бъде приет. Всъщност с редакция, лишена от всякаква двусмисленост, член 28, параграф 1 от Директива 2003/96 предвижда, че държавите-членки приемат необходимите национални мерки, за да се съобразят с тази директива, не по-късно от 31 декември 2003 г., без да се прави никакво разграничение между разпоредбите ѝ. Освен това и при всички случаи е установено, че Законът за данъка върху енергията, влязъл в сила на 1 август 2006 г., който има за цел да транспонира в германското право разпоредбите на Директива 2003/96, не е приложил възможността, предвидена в член 14, параграф 1, буква а), второ изречение от посочената директива, така че въпросът за продължителността на срока, определен на държавите-членки за транспониране на последната разпоредба, не може да влияе по никакъв начин върху отговорите, които следва да се предоставят на препращащата юрисдикция.

28 При тези обстоятелства би трябвало да се изследва дали, както изтъкват жалбоподателят по главното производство и Комисията, член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 притежава от гледна точка на съдържанието си, от една страна, достатъчно точен характер, а от друга страна, достатъчно безусловен характер, така че частноправен субект да може да се позове пряко на него срещу органите на въпросната държава-членка, що се отнася до период, през който последната не е транспонирала тази директива в националното си право след изтичането на определения в член 28, параграф 1 от посочената директива срок.

29 Що се отнася до първото условие, необходимо е да се констатира, че член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96, доколкото налага на държавите-членки

задължението да не облагат с предвидения в тази директива данък енергийните продукти, използвани за производството на електроенергия, е достатъчно точен, щом като определя ясно продуктите, които подлежат на освобождаване (вж. по аналогия Решение от 19 януари 1982 г. по дело Becker, 8/81, Recueil, стр. 53, точка 27 и Решение по дело Braathens, посочено по-горе, точка 31).

30 Що се отнася до второто условие, от практиката на Съда следва, че обстоятелството, че разпоредба на директива предоставя възможност за избор на държавите-членки, не изключва непременно възможността да се определи с достатъчна точност, въз основа единствено на разпоредбите на директивата, съдържанието на правата, предоставени по такъв начин на частноправните субекти (вж. в този смисъл Решение по дело Francovich и др., посочено по-горе, точка 17 и Решение от 4 декември 1997 г. по дело Kampelmann и др., C-253/96—C-258/96, Recueil, стр. I-6907, точка 39).

31 Така от постоянната съдебна практика следва, че безусловният характер на задължение за освобождаване от данък не може по никакъв начин да се постави под съмнение от свободата на преценка, запазена за държавите-членки с уводна формула като тази в член 14, параграф 1 от Директива 2003/96, според която освобожданията от заплащане на данък се предоставят от държавите-членки „при условия, които те трябва да посочат, с цел осигуряване на точното и ясно прилагане на освобождаването от заплащане на данъци и предотвратяване на опитите за избягване, заобикаляне или злоупотреби по отношение на плащането на данъци“. Всъщност държава-членка не може да противопостави на данъкоплатец, който е в състояние да установи, че данъчното му положение действително попада в една от посочените от директива категории за освобождаване, факта, че не е приела разпоредбите, предназначени именно да улеснят прилагането на същото това освобождаване (вж. по аналогия Решение по дело Becker, посочено по-горе, точка 33, Решение по дело Braathens, посочено по-горе, точка 31, Решение от 10 септември 2002 г. по дело Kügler, C-141/00, Recueil, стр. I-6833, точка 52, Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Dornier, C-45/01, Recueil, стр. I-12911, точка 79, както и Решение от 17 февруари 2005 г. по дело Linneweber и Akritidis, C-453/02 и C-462/02, Recueil, стр. I-1131, точка 34).

32 Противно на поддържаното от ответника по главното производство и от италианското правителство, този извод не се отслабва от предвидената в член 14, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2003/96 възможност за държавите-членки да облагат въпросните продукти поради причини, свързани с опазването на околната среда. Всъщност това ограничаване на правилото за освобождаване има само евентуален характер и държава-членка, която не е използвала тази възможност, не може да се позовава на собствения си пропуск, за да откаже на данъкоплатец да се ползва от освобождаване, което той може легитимно да претендира

по силата на Директива 2003/96 (вж. по аналогия Решение по дело Kügler, посочено по-горе, точки 59 и 60, както и Решение по дело Linneweber и Akritidis, точка 35).

33 От това следва, че предвиденото в член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 задължение за освобождаване от предвиденото в тази директива данъчно облагане на енергийните продукти, предназначени за производство на електроенергия, е достатъчно точно и безусловно, за да предоставя на частноправните субекти правото да се позовават на него пред националния съд, с цел да се противопоставят на национална правна уредба, несъвместима с директивата.

34 Според постоянната съдебна практика правото на възстановяване на данъци, платени в държава-членка в нарушение на правилата на общностното право, е последицата и допълнението към правата, предоставени на правните субекти от общностните разпоредби, както те са били тълкувани от Съда (вж. по-специално Решение от 9 февруари 1999 г. по дело Dilexport, C-343/96, Recueil, стр. I-579, точка 23, Решение от 8 март 2001 г. по дело Metallgesellschaft и др., C-397/98 и C-410/98, Recueil, стр. I-1727, точка 84, както и Решение по дело Marks & Spencer, посочено по-горе, точка 30).

35 Следва да се отбележи също, че в хода на съдебното заседание страните по главното производство са обяснили в отговор на питане на Съда, че електроенергията, произведена от жалбоподателя по главното производство, попада към момента на настъпване на спорните факти в приложното поле на член 9, параграф 1, точка 3 от Закона за данъка върху електроенергията от 24 март 1999 г., в редакцията му, действаща към онзи момент, който по същество предвижда освобождаването от данък на електроенергията, произведена от предприятия, чиито инсталации не превишават определен праг на номинална електрическа мощност.

36 Предвид тези данни Комисията и ответникът по главното производство поддържат от този момент в хода на същото съдебно заседание, че не съответствало на Директива 2003/96 енергийните продукти, използвани от жалбоподателя по главното производство за производство на електроенергия, да бъдат освободени от данък, тъй като произведената електроенергия сама по себе си също е освободена от данък. Действително, макар по силата на член 21, параграф 5, трета алинея от Директива 2003/96 държавите-членки да могат, независимо от член 14, параграф 1, буква а) от тази директива, да освободят от облагане с данък дребните производители на електроенергия, то това е при изричното условие, че използваните за тази цел енергийни продукти се облагат с данък. Жалбоподателят по главното производство обаче изтъква по този

въпрос, че законодателството, което е транспонирало посочената директива през 2006 г., е въвело именно особена ставка за облагане с данък, която е чувствително по-ниска от общата ставка, която е била в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство.

37 В това отношение следва да се констатира, че с въпроса си препращащата юрисдикция се ограничава да запита Съда за тълкуването на член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96 и че посочените по-горе фактически и правни обстоятелства, които са били повдигнати и обсъдени за първи път в хода на заседанието пред Съда, не се съдържат нито в акта за препращане, нито в писмените становища, представени от заинтересованите, като главните страни са потвърдили впрочем в отговор на въпрос на Съда, че този аспект от спора не е бил засяган в нито един момент в хода на устните състезания по главното производство.

38 При тези условия при липса на по-точни и подробни данни по този въпрос, Съдът преценява, че от преписката по разглежданото от него дело не следва достатъчно очевидно, че тези различни обстоятелства могат да са релевантни за разрешаването на спора по главното производство и следователно да са полезни на препращащата юрисдикция, която като поема отговорността за съдебното решаване на спора, е в състояние най-добре да прецени релевантността на въпросите, които поставя на Съда, предвид особеностите на делото, с което е сезирана.

39 Поради това на поставения въпрос следва да се отговори, че член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96, доколкото предвижда освобождаване от предвиденото в тази директива данъчно облагане за енергийните продукти, използвани за производството на електроенергия, има пряко действие, в смисъл че частноправен субект може да се позове на него пред националните юрисдикции — що се отнася до период, през който съответната държава-членка не е транспонирала в предписания срок тази директива в своето национално право — в рамките на спор като този по главното производство, който го противопоставя на митническите органи на тази държава, за да избегне прилагането на национална правна уредба, несъвместима с тази разпоредба, и следователно да получи възстановяване на данък, който ѝ противоречи.

По съдебните разноски

40 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно преструктурирането на правната рамка на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията, доколкото предвижда освобождаване от предвиденото в тази директива данъчно облагане за енергийните продукти, използвани за производството на електроенергия, има пряко действие, в смисъл че частноправен субект може да се позове на него пред националните юрисдикции — що се отнася до период, през който съответната държава-членка не е транспонирала в предписания срок тази директива в своето национално право — в рамките на спор като този по главното производство, който го противопоставя на митническите органи на тази държава, за да избегне прилагането на национална правна уредба, несъвместима с тази разпоредба, и следователно да получи възстановяване на данък, който ѝ противоречи.

Подписи